

Pa zvedeli so šele drugi dan, ker tistikrat je namignil Štacunar tudi sosedi, ki mu je stregla, naj odide, da sta ostala z Lovretom sama.

Nekaj časa je molčal, gledal vanj in zdajpazdaj plaho umaknil od njega svoj pogled.

„Stopi bliže, Lovro,“ je dejal naposled tako tiho in nerazločno, da ga je Lovro komaj slišal in razumel. „Zapodil sem te od hiše — pozabi tisto. Če ozdravim, je prav — če ne — tudi. Dovolj sem živel, danes mi je žal. — Izprevidel sem, spoznal sem, da sem delal napačno. — Stopi po par prič, Lovro — oporoko bom napravil — tvoje je vse. Ves dan sem premišljeval — sedaj sem sklenil. — Komu naj prepustim, ako ne — tebi? In ženi se, kadar hočeš. Le vzemi njo — Katinko — v celi fari ne dobiš bolj poštene, a kar se je zgodilo sinoči — odpusti!“

Lovretu je postalo v srcu težko, ker Štacunar je govoril skoro proseče.

Pri fari je zvonilo Ave in Lovro je sklenil roke. In Štacunar je molil za njim goreče in skesano kakor še nikoli v svojem življenju.

Ant. Debeljak :

Iz hipov obupa.

Brez mej mi v neskončnost gre pot,
a duhu že pešajo sile
in truden poveša sokoljo perot.
Glej, mračne demonske moči
žareče so solnce zakrile
in senca neskončna pred mano leži.

Duh, kaj plahutaš mi tako
kot grlica v zanki boječa,
ko lovec zagrabi jo s trdo rokó.
Čuj bajko: Ko vgasnil je dan,
cvetica, po solncu kopneča,
zazibála sama se v gluhi je san.

